

En anden Virksomhed, som paa en heldig Maade kan fremmes ved den ny Bygning, er Udstillingen, men den er jo af en dobbelt Art. Der er en permanent Udstilling af Kunstakademiet's egne Sager, og der er den aarlige Udstilling. Kunstakademiet har i enhver Henseende meget værdifulde Samlinger, men de ere dels udstillede paa en ufordelagtig Maade, dels slet ikke udstillede. Kunstakademiet eier af Skulptursamlinger Ting, som i høi Grad ville være til Underholdning, Gavn og Glæde for Publikum, og Sager, som ville være til megen Nytte for den Industri-drivende, naar han kunde studere dem, men som nu slet ikke ere udstillede, fordi der ikke er Plads, og selv med Hensyn til Udstillingen af de Sager, som nu ere udstillede, vil Enhver let kunne overbevise sig om, at den nuværende Maade er meget ufølskommen, og at Gjenstandene ikke komme til deres Ret ved at udstilles saaledes. At give mange Penge til at købe værdifulde Gjenstande for, men ikke at kunne have dem paa en saadan Maade, at de kunne ses af dem, der studere, eller af dem, der blot ville se dem for at have Glæde deraf, er meningsløst, og det forekommer mig derfor ganske nødvendigt at gjøre Noget i saa Henseende. Jeg vil aabent tilstaa, at det, der har min største Sympathi ved dette Arbejde, er den Forandring, der vil foregaa med Lokalerne til den aarlig tilbagevendende Udstilling. Det er jo meget Saa, som lære Kunsten eller dens Frembringelser at kende derved, at de kunne købe Billeder eller se saadanne hos Bekjendte, de Allerfleste holde sig til og maa nøies med den Nytte, de kunne have af at kende Kunsten gennem den aarlige Kunstudstilling. Gjennem denne og gennem den mer eller mindre værdifulde Kritik, der finder Sted paa forskjellig Maade, selges Kunsten af de Besøgende med et saadant Udbytte, at der virkelig udvikler sig en Sands for Kunsten, som uden Udstillingen ikke vilde kunne udvikle sig. Smidertid klæber der store Mangler ved denne, og Enhver, der ser tilbage paa de aarlige Udstillinger, vil erkende, at de lide af to store Ulemper. Den ene er den, at der ikke er Plads til de Besøgende, saa at man ofte den ene Gang efter den anden maa gaa derop for at komme til at staa for et Billede, man gjerne vil se, uden at der er saa Mange tilfæde, at det bliver umuligt, og den anden er den Vanskelighed, at Lokalet ikke er indrettet til at udstille Billeder — det er Skolelokaler — saa at Belysningen falder saa daarligt, at det er overordentlig vanskeligt at se Billedet i den rette Belysning eller saaledes, som Kunstneren ønskede, at det skulde ses. Det er det, der afhjælpes herved, der bliver Leilighed for Publikum til at se, hvad Kunstnerne skænke os, paa en saadan Maade, at det, Kunstneren har villet sige gennem sit Billede, virkelig bliver sagt; hvad der endnu ikke er Tilfældet, og paa en saadan Maade, at det er sandsynligt, at, naar man

køber sin Billet for at se Udstillingen, vil man, hver Gang man ser den, ogsaa kunne have Udbytte deraf. Jeg siger sandsynligt, thi det, der har slaaet mig mest, er egentlig, at Forandringen ikke er større. Der er nu omtrent 3,000 Kvadratalen Gulv, og der vil blive omtrent 50 pSt. mere, nemlig 4,450 Kvadratalen; der er nu 650 siddende Men Væg, og der vil ogsaa blive omtrent 50 pSt. mere eller 950 Men. Naturligvis er det en betydelig Tilvæxt, men det forekommer mig, at Manglerne have været saa store, at jeg langt snarere vilde gjøre Indvendinger imod, at man ikke har tænkt paa en større Udvidelse, end at man vil foretage en saa stor, naar der ikke var en Udvei, som man i den Henseende havde aaben, nemlig at man for en Del vil kunne benytte den Udvei, som man nu ene og alene benytter, nemlig at have Lokaler til Udstillingen, som til visse Tider af Aaret benyttes til anden Brug. Til en vis Grad kunde man have denne Udvei for Die, og ifald den Udvidelse, der finder Sted, ikke var tilstrækkelig, kunde man have en dobbelt Benyttelse af andre Lokaler i Baghaanden. Jeg tror virkelig ogsaa, at det er den eneste Maade, paa hvilken man kan betragte det Savn, som nu finder Sted, som fyldestgjørende afhjulpet. Men foruden at det at have en saadan bedre Udstilling hjælper Publikum til at se Billederne, sker der ogsaa for Kunstneren, der maler disse Billeder, Noget, der egentlig ikke er mere end den tarveligste Ret, som han kan forlange. Under megen Uro, Tvivl og Haab og maasse Sjøleangst gjør han sit Billede færdigt i det Haab, at det skal mere eller mindre begrunde hans Velvære, i hvert Fald i den nærmeste Fremtid, men han faar ikke den Tilfredsstillelse at kunne vise sit Billede paa en saadan Maade, at Folk vilde kunne se det og faae den Interesse for det, som han har gjort Regning paa. Det er meget bekjendt, hvorledes endel af Billederne hænge i allerhøieste Grad ufordelagtigt i denne Henseende; men Kunstneren maa i den aarlige Udstilling søge et Marked for sine Arbejder, og det har derfor den største Betydning for ham, at de kunne ses saaledes, som de ere, og at de faae det Værd for Publikum, som de virkelig have. Det er de Grunde, hvorfor det forekommer mig, at der er saa Meget, der tales for, at denne Udgift, hvoraf Staten kun skal udrede Halvdelen, anvendes paa det Arbejde, der er foreslaaet, saa meget mere som den, der afholder den anden Halvdel, nemlig Udstillingsfonden, ikke forlanger Mere end Halvdelen af den Bygning, der saaledes opføres, og derfor vil jeg med disse Ord anbefale denne Sag paa det Bedste til det høie Thing.

Udvalg: Jeg kan i alt Betydning slutte mig til den foregaaende Tale og kun udtale min Glæde over, at dette Lovforslag engang igjen kommer frem, efter at Kunstnerne i over 20 Aar have ventet paa at se et meget billigt og beskedent Ønske